

Miserend

Klotildliget:

október 16. vasárnap	
regnumi mise	8 óra
ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra

Kiv 17,8-13

2Tim 3,14-4,2

Lk 18,1-8

október 18. kedd	18 óra
október 20. csütörtök	18 óra
október 22. szombat	18 óra
október 23. vasárnap	
ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra

Sir 35,15b-17.20-22a

2Tim 4,6-8.16-18

Lk 18,9-14

Pilisjászfalu:

október 23. vasárnap	18 óra
-----------------------------	--------

Piliscsaba:

október 16. vasárnap	
ünnepi szentmise	11 óra
október 17. hétfő	17 óra
október 21. péntek	17 óra
október 22. szombat	17 óra
október 23. vasárnap	
ünnepi szentmise	11 óra

Oktober 19-én 19 órakor Dr. Török Gábor tart előadást a Iosephinumban „A segítő szakma kihívásai: a segítő szindróma és a kiégés együtthatói” címmel.

Pénteken, 21-e lévén, a 18 órás szentmise után 24 óráig szentségimádást tartunk papi és szerzetesi hivatásokért az Egyházközségi nővérek kápolnájában. Ezen Száraz László atya is részt vesz, és gyónási lehetőséget biztosít.

Oktober 22-én tartjuk péli földszentkeresztii zarándoklatunkat. A részleteket a mise után a sekrestyében beszéljük meg.

Oktober 22-én emlékezünk Boldog IV. Károlyra, ez alkalomból az előesti szentmise előtt 17:30-as kezdéssel az ereklyéje jelenlétében fogunk rá emlékezni, énekelni és imádkozni.

Oktober 23-án vasárnap országos gyűjtés lesz a missziók javára.

Oktober 29-én, szombaton a ligeti plébániától Kesztlőre kirándulunk. 9 órakor indulunk a ligeti templomtól, enni és innivalót hozunk magunkkal. Vissza lehet gyalog és tömegközlekedéssel is jönni.

Pilisjászfalun a gyóntatás – gyóntatószék híján – a személyes időpont egyeztetés alapján történik.

Heti imaszándék:

az alázat ajándékáért és az Egyház egységéért.

Szüntelenül kell imádkozni!

A mostani történet nagyon emberi, nagyon kézzelfogható történettel modellezi a kitartó ima szükségességét. A pogány környezetben úgy gondolták, az istenek szándékát lehet megváltoztatni azzal, ha áldozattal „lefizetik” őket, vagy imádsággal „kiengesztelik” őket. Valójában az ószövetségi iratokban is megtalálható ez a szempont annak ellenére, hogy a bibliai szerző minden esetben tudja, Isten szándékát nem lehet megváltoztatni.

Akkor miért imádkoztak az Ószövetségben. Az ima minden esetben az Isten iránti bizalom megnyilvánulása volt. A zsoltárokban számos esetben meglepő őszinteséggel tárja fel a zsoltáros az érzéseit. Néha szinte vitatkozik az Istennel. A keresztények számára alig elképzelhető módon fejezi ki magát. Mindez annak a jele, hogy valóságos személyes kapcsolatot akart kiépíteni az Istennel.

Az Ószövetségben jórészt ismeretlen az egyéni célokért mondott ima. Csak azért imádkoznak, ami az egész nép számára fontos. Ha mégis imádkoznak

egyéni célokért, teszik ezt azért, mert úgy gondolják, sorsuk a nemzetükkel van összekötve. A próféták feladata közbenjárni a népért Istennél. Léteznek ugyan liturgikus imák is, amelyek istentisztelet keretében hangzanak el, ezek a kultikus események kísérői. A babiloni fogság után a zsinagógai imát az ajkak áldozatának fogták fel.

Jézus egyrészt megőrzi az ószövetségi imahagyományokat, másrészt megváltoztatja azokat. Imádkozza a zsoltárokat, mint minden más zsidó ember. De ugyanakkor saját imát is tanít követőinek. A Miatyánk olyan ima, amely leginkább leírja Jézus gondolkodását. Ennek lényege, hogy senki más nem érezte ennyire közel magához az Istent, mint ő. Az Atya Fiú kapcsolattal modellezhető közelség egyben tanítványai számára is követendő példa.

A keresztény imák, Pál leveleiben talán a Szeretet himnuszban (1Kor 13.f.), illetve az Filippi levél Krisztus himnuszában érik el tetőpontjukat (Fil. 2,5-11). Az ókeresztény egyházi írók mindig teológiájuk csúcának tartották, ha egy himnuszban össze tudták

follytatás a 3. oldalon

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője

Megjelenik: minden vasárnap

2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Szilágyi Szabolcs

(30) 611-1296

px.sacerdos@gmail.com

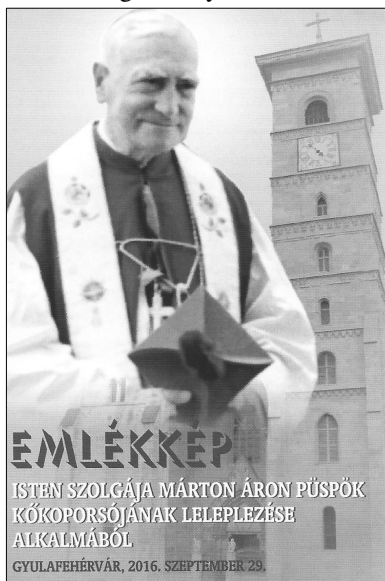
Internet: www.piliscsabatemplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

Isten szolgája Márton Áron püspök kőkorsójának leleplezése

Gyulafehérvár, 2016. szeptember 29.

Ami az egyház történetében hiteles, az mindig a kicsikkel, kismizettekkel, az elnyomottakkal való közösségvállalást jelentette. Az egyház számára tehát a kisebbségi helyzet nem lehet

természetellenes. Az egyház leghitelesebb állapotában mindig tudatosan háritotta el magától az uralmi pozíciókat, hogy „hatalma” ne (oly sokszor fizikai) erő legyen, hanem szellemi és lelki nagyság [2Kor 12,10 és 13,9].

Ha a mai magyar nyelvterületen olyan személyt keresünk, aki saját életével jelképezi az egyháznak ezt a valós tekintélyét, akkor nehéz másra gondolni, mint *Márton Áron* erdélyi katolikus püspökre. Háromszor

kisebbséget vállalt ő. Mint romániai magyar, vállalta a nemzeti kisebbséget. Mint katolikus, vállalta a felekezeti kisebbséget a görögkeleti államvallás mellett. Mint hívő ember, vállalta a világnézeti kisebbséget is a kommunizmus idején, mert a rábízott egyház autonómiáját megőrizve, semmilyen feltétellel nem egyezett ki az ateista államhatalommal. A világi hatalomtól való hasonló távolságtartást mutat az ókeresztény egyház a kereszténység első évszázadaiban; erről tanúskodnak a török hódoltság idején a hitet megőrző ferences barátok és protestáns prédikátorok; hasonló tanúságtevők azok is, akik a kommunizmus idején, Márton Áronhoz hasonlóan vállalták az üldöztetést, elhallgattatást.

Márton Áron halálának 36. évfordulóján, Szent Mihály arkangyal ünnepén, a Gyulafehérvári székesegyház búcsúján részt vettünk a püspök kőkorsója leleplezésének szertartásán 2016. szeptember 29-én. Felemelő érzés volt látni a több ezer hívőt, akik jöttek a magyar lakta országokból, és elzarándokoltak erre az eseményre. A székely nép együtt imádkozott székely püspökének szentté avatásáért. Kicsinek bizonyult a magyar történelem egyik legimpozánsabb székesegyháza, de a ma már többségében románok lakta Gyulafehérvár főtere is, azonban az ima nem ismert határokat ezen a napon.

Fiatal házasként barátainkkal együtt

életünkben először jártunk Erdélyben az 1970-es években. Székely családfámat kutatva jutottunk el Gyulafehérvárra is. A ma gyönyörűen felújított városközpont helyett egy teljesen lepusztított kép fogadott. A tér közepén villogott az akkor épített ortodox bazilika, mellette romokban hevert a katolikus székesegyház, palánkkal körülvéve, építési területnek titulálva, teljesen lezárva. Senki a közelben, akitől segítséget kérhettünk volna, hogyan juthatnánk a „királyok lakta” épületbe. Szomorúan távoztunk, amikor észrevettem, hogy egy öreg ember

jön ki a templom egyik oldalajtáján az állványok között. Visszafutottam és megszólítottam. Nem tudott segíteni, nem tudtunk bejutni sehova. Búcsúzásakor a mosolygós „öreg úr” elővett a zsebéből egy darab papírt, ráírta, hogy „Csíky Gábor családja” és elkészönt. Csak akkor esett le a tantusz, amikor a trabantba szállva jobban megnéztem a kapott papírt, rajta a Püspök dombornyomású bélyegzőivel. Így találkoztunk akkor magával a Püspökkel, Márton Áronnal. Azóta is ereklyéként becsülöm meg a kapott „szent” képet.

Csíky Gábor

folytatás az 1. oldalról

foglalni teológiájukat. Ez a teológia énekelte formában beépült az egyház életébe, része lett liturgiájának, meghatározta életérzését.

Ady Endre felpanaszolja „Meggzakadt szép imádkozásunk, pedig valahogyan van Isten.” Ez a mondat fémjelzi a nyugati ember gondolkodását. Nagyon sok ember egy idő után leszokik az imádságról. Racionalitása nem tűri többé az imát. Ha Isten úgy is mindent tud, és nem befolyásolható, akkor minden imádkozunk? – gondolják sokan.

Az imára nem az Istennek, hanem az embernek van szüksége. Az ima műfaja semmivel sem pótolható. Azt is csak az imádkozók tudják, hogy miközben imádkoznak, átalakul gondolkodásuk. Problémájukat nem a maguk szemével,

hanem Isten szemével kezdik látni.

Talán ezért fontos a mai evangélium története, amelynek kulcsmondata, hogy szüntelenül kell imádkozni. A szívtelen bíró viszonya megváltozik az elítélte kapcsolatban, de ugyanakkor az elítélt kapcsolata is megváltozik a bíróval kapcsolatban.

Szorult helyzetünkben legtöbbször azt gondoljuk, az Isten büntet bennünket. Pedig nem erről van szó, csak mi nem vagyunk képesek meglátni azt, amire Isten a szükséghelyezettel vezetni szeretne bennünket. Amit az imában ismerünk fel, azt másként nem lehet megérteni, és azzal csak gazdagszik az ember. Kár lenne erről a lehetőségéről lemondani, mert megszakítjuk imádkozásunkat.

forrás: Virtuális Plébánia

Szeretettel felhívjuk mindazok figyelmét, hogy aki idén még nem rendezte az egyházi hozzájárulását, az év végéig ennek igyekezzen eleget tenni.